ÇOCUK YUVASI

AYLIK ÇOCUK MECMUASI

Agustos 1966 – Sayı: 54 – 100 Krş.

ali İLE ayşe

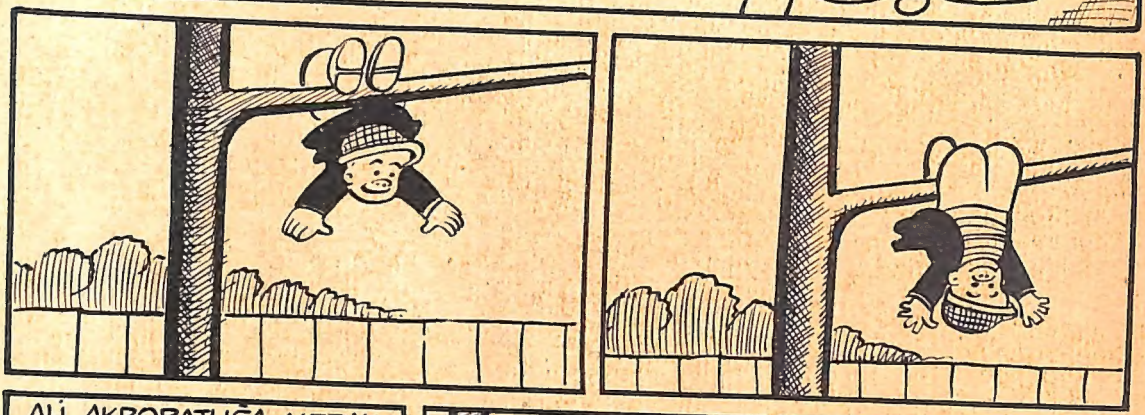

ALİ AKROBATLIĞA MERAK SARALI BERİ BENİMLE MEŞGUL OLUYOR...
NASIL AKROBAT OLUNUR

HEP BU SAÇMA İŞLERLE UĞRAŞIYOR

BUNA FENA KIZIYORUM

ALİ.. BİZ TAŞINIYORUZ.. ALLAHA ISMARLADIK
HEY BEKLE.. NE DEDİN?

ŞU AKROBASİ İŞİNİ BENDEN MÜHİM BULUYORSUN
ÖZÜR DİLERİM

EVE GİDELİM.. ORADA KONUŞMAYA DEVAM EDERİZ

AKROBASİNİN NE FAYDASI OLDUĞUNU ANLATSANA BANA
OLUR

BİR DAKİKA.. ÇAMAŞIRLARIMI ASAYIM DA

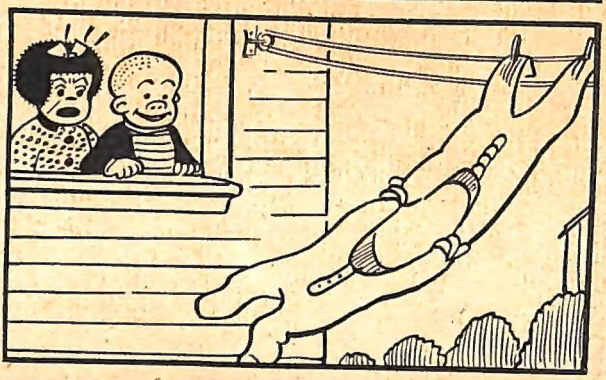

Çocuklar İçin

İKİ ARKADAŞ

UÇAK alçalmaya başlayınca, Ned babasına:

— Silver Flis'in memleketine geldik mi baba? dedi.

Babası başı ile evet cevabı vererek uçağı indirmeye başladı. Uçak alçalarak kayaklarının üzerinde buzlara sürünerek kaydı. Sonra şefin kulübesinin elli metre kadar karşısında durdu.

Silver Flis, evinin önünde bekliyordu. Arkasında da oğlu Yodo vardı. Ned ve babası uçaktan atlayarak Eskimolara doğru yürüdüğü zaman Yodo sevinçten ne yapacağını şaşırmıştı.

Ned'in babası Nevil kürk tüccarıydı. Zengin bir Eskimo olan Silver Flise gelerek, kürk satın alırdı. Son zamanlarda Eskimo şefi en iyi kürklerini Nevil'e satmaktan vazgeçmişti. Bunun için tüccarın canı sıkkındı. Nedi yanına almasının sebebi oğlunun Yodo ile arkadaşlık kuracağını, böylece şefle münasebetlerinin düzeleceğini tahmin etmesiydi. Bu fikrini Nede söylediği zaman, o da çok memnun olmuştu.

Nevil o civarda başka bir yerden daha kürk alacaktı. Gidip gelmesi bir iki gün sürebilirdi. Bu, Nedi Yodonun yanında bırakmak için iyi bir fırsattı. Nevil uçakla hareket edeceği sırada oğluna:

— Bu arkadaşına çok dikkatli davran, dedi. Çünkü Silver Flis onu son derece sever.

Oğlu cevap olarak:

— Üzülme baba, dedi iyi arkadaş olacağımıza eminim.

Ned babasının işiyle çok ilgilendiği için yerlilerin konuşmasını da oldukça öğrenmişti.

Bu yüzden Yodo ile arkadaş olmaları uzun sürmedi. Silver Flisin de Ned'e güveni arttığı için artık beraber ava gitmelerine müsaade etmişti.

Ned'in babasının dönmesinden bir gün önce Ned ve Yodo fok avına çıkmaya karar verdiler. Bu ava köpek koşulu bir kızakla çıkacaklardı. Uzun müddet gittikten sonra Yodo birden Ned'in kolunu tutarak bir yeri işaret etti. Sonra:

— İşte orada, diye bağırdı, pek çok fok var, hemen tüfeklerimizi alıp yaklaşalım.

İkisi birden avlayacaklar hayvanlara doğru ilerlemeye başladılar. Epeyce yaklaştıkları sırada Yodo ateş etti. Arkasından Ned de ateş etti. Sonra tekrar hızla hayvanlara doğru ilerlemeğe başladılar. Fakat birden Yodo dehşetle bağırmağa başladı:

— Buz! Buz çatlıyor. Bizim ateş etmemizden oldu. Çabuk ol, çabuk koşalım.

Yodo olanca hızıyla geriye doğru koşmaya başlamıştı. Ned de elinden geldiği kadar ondan ayrılmamaya çalışıyordu. Yodo hemen hemen kızağın yanına varmıştı. Fakat o anda inanılmayacak kadar kısa bir zaman içinde üstünde bulundukları buz tabakası tam ikisinin arasından çatlayıverdi ve ikisinden birinin atlamasına meydan kalmadan aradaki açıklık fazlalaştı. Eskimo çocuğunun üzerinde bulunduğu buz tabakası akıntıya kapılmış uzaklaşıyordu.

Nevil döndüğü zaman neşe içinde Silver Flis'e doğru yürüdü. Fakat Silver Flis onu kolundan tutarak hızla kulübeye doğru getirince şaşırdı kaldı. Oğlu bir köşede bitkin bir halde oturuyordu. Silver Flis:

— Sen esirimsin, dedi, dün oğlum Yodo ile ava gitti ve yalnız döndü. Yodo kayboldu. Oğlun onu bulmazsa seni öldürürüm.

Ned:

— Kaza oldu, diye bağırdı, benim elimden bir şey gelmezdi.

Tüccar, durumu anlamıştı.

—Ben çelik kuşumla senin oğlunu bulurum Silver Flis.

Fakat Silvers Flis çok kızgındı.

— Olmaz, diye bağırdı. Kaçmak istiyorsun, oğlun çelik kuşa binerek arasın. Ona üç güneş doğuncaya kadar izin veriyorum. Eğer o zamana kadar Yodo'yu getirmezse seni öldürürüm.

Çaresiz razı oldular. Nevil oğlunu uçağa yerleştirirken:

— En yakın şehre gidip imdat iste, dedi. Sen bu çocuğu kendi başına kurtaramazsın.

— Ama ben Yodo'yu kurtarmak istiyorum baba. O benim arkadaşım. Böylece seni de kurtarmış olurum.

Allahtan kaza yeri uçakla pek az bir zaman alıyordu. Zaten akşam olmadan Yodo'yu bulması lâzımdı. yoksa karanlıkta kaybolur giderdi. Ned kaza yerinin etrafında bir saat kadar dönüp durduktan sonra gözüne gri bir leke ilişti. Hemen alçaldı. küçük bir buz adası üstünde Yodo'yu gördü. Bitkin bir halde köpeklerin arasında oturuyor ve ona el sallamaya çalışıyordu. Ned alçaldı, mümkün olduğu kadar uçağı yavaşça indirmek istediyse de bir buz birikindi. Uçak harap olmuştu atisine çarpmasını önliyemema Ned yaralanmadan kurtulmuştu. Üstelik uçaktaki yiyecekler de olduğu gibi duruyordu. İlk işleri karınlarını doyurmak oldu. Yemekten sonra Yodo epeyce kendine gelmişti.

Üzerinde bulundukları adacık ağır ağır açık denize doğru yol alıyordu. Yodo:

— Bana bak, dedi. senin kırılmış çelik kuşandan bir dümen yapmalıyız.

Hemen çalışmaya koyuldular. Uçaktaki âletlerin yardımiyle kanatlardan birini söktükten sonra buz üzerinde bir oyuk yaparak dümen gibi oraya geçirdiler. Bu işi yaparken yorgunluktan bitmiş, nefes nefese kalmışlardı. Fakat sonunda iş başarılmıştı. Üzerinde bulundukları buz tabakası yönünü değiştirmeye başlamış, karaya doğrulmuştu.

Bütün geceyi biskül yiyerek dümenin başında geçirdiler. Ertesi günü akşama doğru karaya varmışlardı. Ama Silver Flis'in kulübesinden daha çok uzaktaydılar. İki gün içinde oraya varmaları lâzımdı. Yoksa Ned'in babasının hayatı tehlikeye girecekti.

Yodo buna da bir çare buldu. Uçağı kaplayan maden levhalarla bir kızak yapmayı teklif etti. Böylece köpekleri koşup daha hızlı yol alabilirlerdi. Hemen işe koyuldular. Çok geçmeden bir kızak yapmış ve kalan yiyeceklerini yeni kızaklarına yüklemişlerdi. Derhal yola koyuldular.

Ancak üçüncü gün güneş doğarken Yodo'nun evine vardılar. Her iki babanın da sevincini siz düşünün artık.

Ned ile babası uçakları olmayınca memleketlerine biraz geç döndüler ama, o zamandan sonra Silver Flis onların en iyi dostu oldu ve en iyi kürklerini onlara ayırdı.

MİNİK İBİBİK

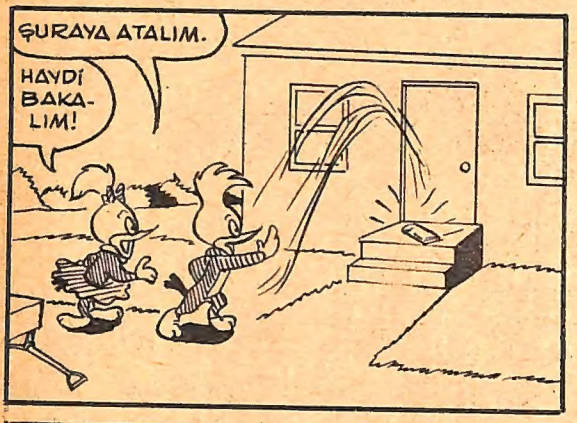

EYVAH, BU SON GAZETEMDİ. GELSENE BURAYA KUÇU!
AFFEDERSİN İBİBİK!
KOŞARKEN ONA ASLA YETİŞEMEYİZ. FAKAT BAY KRAK'IN GAZETESİNİ GERİ ALMALIYIM.
BİR FİKRİM VAR.
BEN BU ÇALILIĞIN ARKASINA GİDECEĞİM. ONUN DİKKATİNİ ÇEKMEK İÇİN KEDİ GİBİ MİYAVLIYACAĞIM.
HADİ ÖYLEYSE.
MİYAVV!
VAVFF!
GAZETEYİ BIRAKTI.
ARF! ARF! ARF! ARF! ARF!
NİHAYET ALDIM.
İŞTE BAY KRAK'IN KAPISI.
PAT!
NE OLUYOR ORDA, NEDİR BU SESLER?
BANA MI SÖYLÜYORSUN?
ARF! VUUF! HAAV!
İYİ ATIŞ YAPAMADIĞIM DOĞRU, AMA KEDİ GİBİ ÇOK İYİ MİYAVLADIĞIM BELLİ İŞTE.
VURRF! HAV! ARF

ÜNLÜ YAZAR OSKAR WILDE'DEN BİR MASAL:

DEVİN BAHÇESİ

HER gün öğleden sonra çocuklar okuldan dönerken Devin bahçesinde oynamayı âdet edinmişlerdi.

Güzel çimenlerle kaplı büyük bir bahçeydi. Ötede beride çimenlerin arasında yıldız gibi çiçekler açar, ilkbahar gelince bahçedeki şeftali ağaçları pembe çiçeklere bürünürdü. Ağaçlardaki kuşlar çok zaman öyle güzel öterlerdi ki, çocuklar zaman zaman oyunlarını durdurur, birbirlerine «Burada ne kadar mesuduz!» derlerdi.

Bir gün Dev geri döndü. Bir dostunu ziyarete gitmiş ve yedi yıl orada kalmıştı. Yedi yılda konuşacaklarını söyleyip bitirdiği için kendi şatosuna dönme ye karar vermişti. Döndüğü zaman çocukları bahçesinde buldu. Korkunç bir sesle:

— Burada ne arıyorsunuz? diye bağırdı. Bu bahçe benim. Benden başka burada hiç bir kimse oynıyamaz.

Çocuklar kaçıştılar. Dev de bahçenin etrafına yüksek bir duvar çevirdi, üstüne de şu levhayı astı: *Buraya girenleri öldürürüm.*

O, çok hain bir Devdi.

Zavallı çocukların oynayacak bir yerleri kalmamıştı. Sokakta oynamak istediler, ama sokak hem tozlu, hem de taşlıydı. Okuldan çıktıkları zaman bahçeyi çevreleyen duvarın etrafında dolaşır «Oradayken ne kadar mesuttuk» diye konuşurlardı.

Sonra ilkbahar geldi. Bütün memleket çiçekler ve kuşlarla doldu. Yalnız Hain Devin bahçesinde kış vardı. Çocukların olmadığı yerde kuşlar da ötmüyor, ağaçlar çiçek açmıyordu. Bir defasında bir güzel çiçek başını topraktan çıkaracak oldu. Ama duvardaki yazıyı görünce tekrar toprağa girerek uykuya daldı. O bahçede sadece buz ve kar mesuttu.

— Yaşasın, diye bağırıyorlardı, ilkbahar buraya gelmeyi unuttu. Bütün yıl burada yaşayabiliriz.

Kar bütün çimenleri örtmüştü. Çok geçmeden Poyrazı da kendileriyle beraber oturmaya çağırdılar. Soğuk rüzgâr kürklere bürünmüş olarak geldi, Bahçede şiddetle esmeye başladı. Devin şatosunun kiremitlerini uçuruyor, bacalarını yıkıyordu. Her taraf buzlar içinde kalmıştı.

Bir yandan Dev bu olup bitenlerden bir şey anlamıyor:

— Neden hâlâ bahar gelmedi, diye kendi kendine söyleniyordu. Her halde havalar değişmiş olacak.

Ama ne bahar geldi, ne de yaz. Bütün bahçelerdeki ağaçlar meyva verdi. Devin bahçesindekiler ise kupkuru duruyordu. Dev daima kendisini düşündüğü için kış onun bahçesinden ayrılmıyor, kar, buz ve poyrazla beraber çıplak ağaçların içinde oturup duruyordu.

Bir sabah Dev yatağının içinde otururken güzel bir ses duydu. Ses o kadar tatlıydı ki, önce kıralın muzikacıları geçiyor sandı. Halbuki aslında duyduğu ses bir küçük kuşun ötüşünden başka bir şey değilid. Çoktandır kuş sesi duymadığı için bu ona dünyanın en güzel musikisi gibi gelmişti. Aynı anda poyrazın sesi kesildi, kar ve buzlar eriyiverdi. Dev:

— Nihayet ilkbahar geldi galiba, diye yataktan fırladı.

Pencereden bakınca dünyanın en güzel manzarasını gördü. Duvarda açılan bir küçük delikten içeri çocuklar girmiş, ağaçların dallarında oturuyorlardı. Hemen hemen her ağaçta bir çocuk vardı. Ağaçlar çocukları görünce o kadar sevinmişlerdi ki, hepsi de bir anda çiçeklerle d[illegible] muştu. Dallarıyla çocul[illegible]

rın başını okşuyor gibiydiler. Havada kelebekler uçuşuyor, çiçekler çimenlerin arasından bakıp gülümsüyorlardı. Çok güzel bir manzaraydı bu. Yalnız bahçenin bir köşesinde hâlâ kış vardı. Orada bir küçük çocuk duruyordu. Çocuk pek küçük olduğundan ağacın dalına yetişemiyor, acı acı ağlıyordu. Zavallı ağaç da karlar ve buzlar içindeydi. Ağaç:

— Tırman, tırman yavrum! diye dallarını eğdiyse de küçük çocuk yine de ağaca çıkamadı.

Dev bu manzarayı görünce birdenbire yumuşadı:

— Ne kadar hainmişim, diye düşündü. Neden bahçeme bahar gelmediğini şimdi anladım. Gidip önce şu çocuğu ağaca çıkarayım, sonra da bahçenin etrafındaki duvarları yıkayım. Çocuklar her gün bahçede oynasınlar.

Dev, gerçekten yaptığına pişman olmuştu. Hemen bahçeye koştu. Ama şatosunun kapısını açınca çocuklar onu görüp korkuyla kaçıştılar. Bahçeye tekrar kış geldi. Sadece ağaca çıkamıyan küçük çocuk kaçmamıştı. Çünkü gözleri yaşlarla dolu olduğundan Devi göremiyordu. Dev ona yaklaşıp incitmeden avucuna aldı. Ağaca çıkardı. Aynı anda ağaç çiçeklerle doldu. Kuşlar ötmeye başladı. Küçük çocuk sevinçle Devi kucakladı ve öptü. Devin artık fenalık yapmadığını gören diğer çocuklar da bahçeye geldiler. İlkbahar da onlarla beraber geldi. Dev sevincinden ne söyliyeceğini bilemiyordu. Nihayet:

— Burası sizin bahçeniz çocuklar, dedi. İstediğiniz gibi oynayın.

Sonra kazmasını alarak duvarı yerle bir etti. O gün pazara giden ahali dünyanın en güzel bahçesinde Devi çocuklarla oynarken gördüler. Çocuklar bütün gün oynadıktan sonra akşamleyin eve dönerken birer birer gelip Deve veda ettiler. Dev onların arasında kendisinin ağaca çıkardığı küçüğü görememişti. Çocuklara onun nerede olduğunu sordu. Dev onu çok sevmişti. Çünkü kendisini öpen tek çocuk oydu.

— Bilmiyoruz, dedi çocuklar, herhalde gitmiş olacak.

— Mutlaka söyleyin, yarın yine gelsin. Ben ondan çok hoşlandım.

— Evet ama biz onun nerede oturduğunu bilmiyoruz. Zaten onu daha önce hiç görmemiştik.

Dev bu sözlere çok üzüldü.

Her gün okul dönüşünde çocuklar bahçeye gelip Devle oynadılar. Ama onun sevdiği çocuk bir daha hiç görünmedi. Dev bütün çocuklara iyi davranıyordu ama, ilk küçük arkadaşını hiç unutmuyor:

Ah onu bir görsem, diye söylenip duruyordu.

Aradan yıllar geçti. Dev yaşlandı, zayıfladı. Artık çocuklarla oynayamıyor, sadece onların oynamasını seyrediyordu. Çocuklar oynarken bahçeye koyduğu büyük bir koltukta dalgın dalgın oturuyor, kendi kendine:

— Bahçemde çok güzel çiçekler var ama, muhakkak ki çocuklar çiçeklerin en güzelidir, diye düşünüyordu.

Bir kış sabahı elbisesini giyerken pencereden bakıyordu. Artık kıştan nefret etmiyordu. Biliyordu ki, şimdi bahar uykuda, çiçekler dinlenmededir.

Birden gözlerini oğuşturdu, baktı, baktı. İnanılmaz bir şeydi. Bahçenin en uzak köşesindeki ağaç tekrar çiçeklerle örtülmüştü. Yalnız bu defa ağacın dalları altından, meyvaları gümüştendi. Ağacın dibinde de sevdiği çocuk duruyordu.

Dev sevinçle koşarak bahçeye çıktı. Çocuğun yanına gelince içini tuhaf bir his kapladı, önünde diz çökerek:

— Sen kimsin? dedi. Neredeydin şimdiye kadar? Beni niye aramadın?

Çocuk, Deve gülümsedi. Sonra:

— Bir zamanlar, dedi, bahçende oynamama müsaade etmiştin. Şimdi de sen benim bahçeme ge[lm]eceksin. Benim ba[hç]em cennettir.

O gün okuldan d[ön]en çocuklar Devi, ağacı[n] altında ölü buldular. Ü[zer]i çiçeklerle örtülüyd[ü].

KOCA KULAK

TAVŞAN

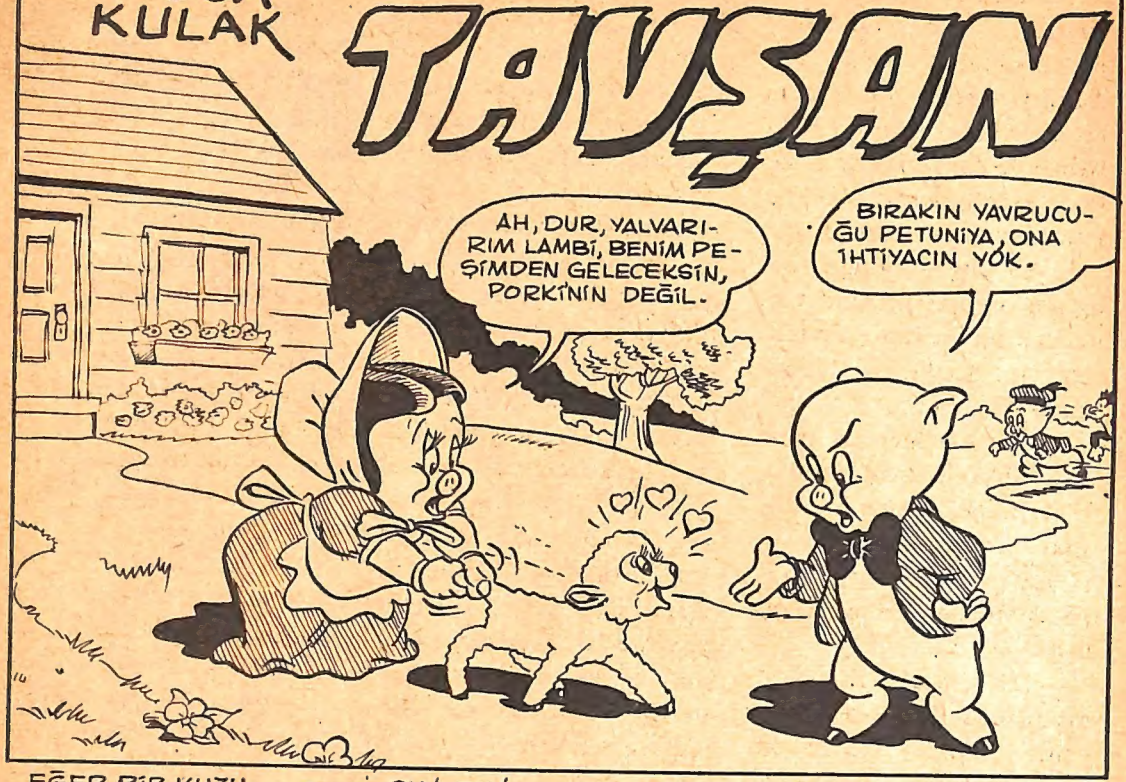

PORKİ, NE DEDİN ONA?
ŞİŞŞTT. ONA BENİM PEŞİMDEN DEĞİL SENİN PEŞİNDEN GİTMESİNİ SÖYLEDİM.
ME-AH!

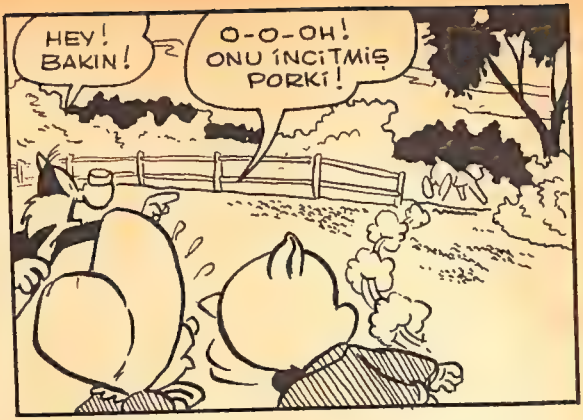
HEY! BAKIN!
O-O-OH! ONU İNCİTMİŞ PORKİ!

NEREYE GİTTİ, NE OLDU ONA?
ELMER, KÜÇÜK KUZUMU GÖRDÜNÜZ MÜ?
KÜÇÜK KUZUNUZ MU PETUNİYA?

BÖYLE BİR YARAMAZI ŞİMDİ KOVDUM. BAHÇEME GİRMESİNİ İSTEMEM.
AH, HAYIR. YAPMAMALIYDIN!

ORMANA GİTTİĞİNİ SANIYORUM!
NE ORMANA MI?
ORDA, YAKINLARDA BİR KURT GÖRMÜŞLER

ONU KURTARMALISIN PORKİ.
DURUN TÜFEĞİMİ ALIP GELEYİM.

O SIRADA ORMANDA...
HEH! HEH! HOŞ OYUN. ORMANDA BİR KURT GÖRDÜĞÜMÜ UYDURUP HERKESE YAYDIM.
BU GECEKİ BALOYA BU KILIKTA GELECEĞİM.

ŞU FERMUAR İYİ İŞLESE BARİ
AAYYY!

ME-EE-E-E!
HEY! DUR, KUZU.. BEN GERÇEK KURT DEĞİLİM. BENDEN KORKMAMALISIN.
BALOYA GİTMEK İÇİN KURT POSTUNA GİRDİM. BENİ İYİ TANIRSIN.
ME-E-E-E!
BAK, ELMER SURDA. KURT ÖNÜNÜ KESMİŞ!
İYİ NİŞAN ALAYIM.
BOOM!
AMAN!
BOOM!
BOOM!
HEY! KESİN ATEŞİ SERSEMLER!
BOOM!
AH! HİÇ DUYMUYORLAR. EN İYİSİ KAÇMAK.
NEREYE GİTTİ? BURALARDA OLMALI.
ŞU ÇALILARIN ARKASINA SAKLANMIŞTIR.
HINK!

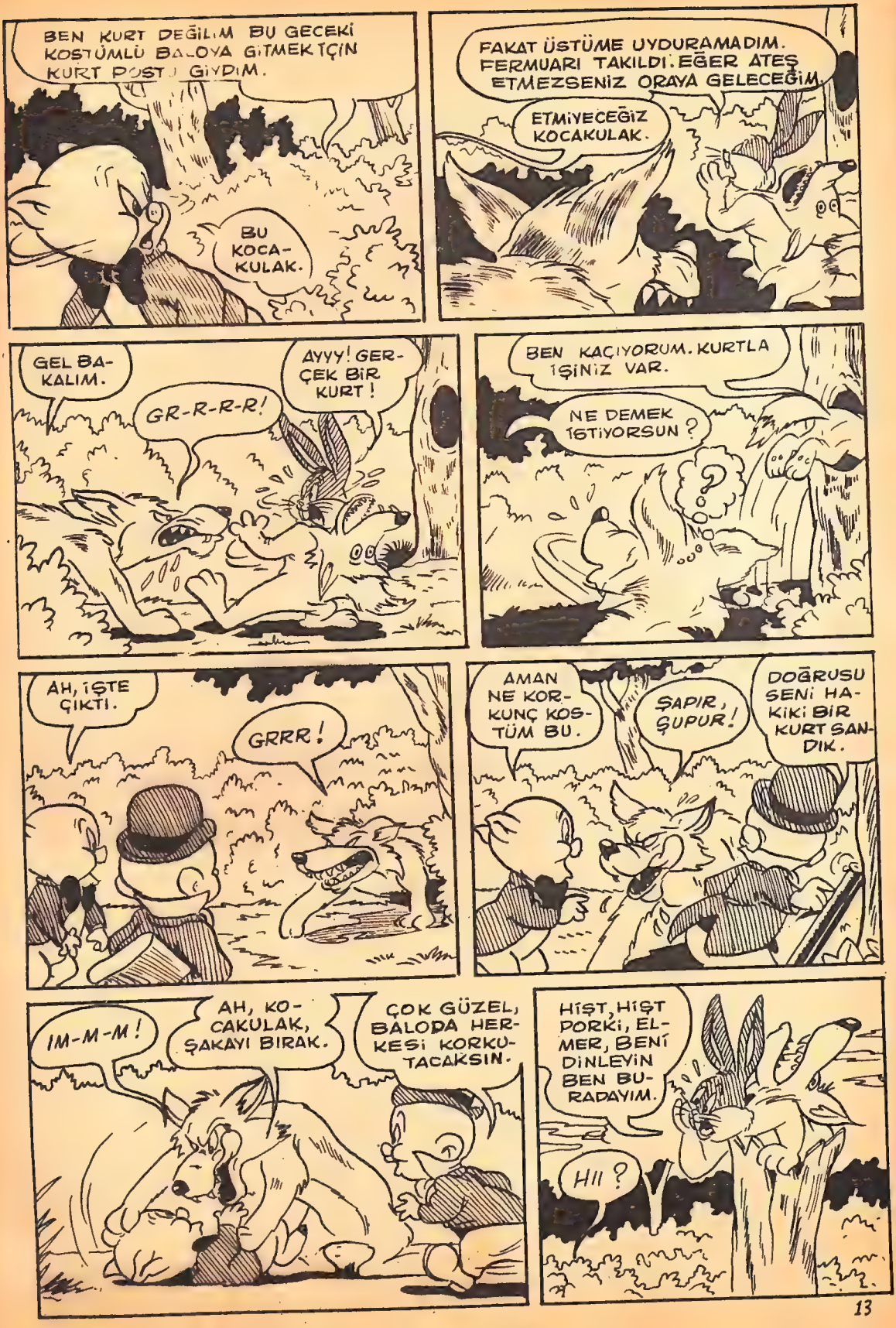
BEN KURT DEĞİLİM BU GECEKİ KOSTÜMLÜ BALOYA GİTMEK İÇİN KURT POSTU GİYDİM.
BU KOCA-KULAK.
FAKAT ÜSTÜME UYDURAMADIM. FERMUARI TAKILDI. EĞER ATEŞ ETMEZSENİZ ORAYA GELECEĞİM.
ETMİYECEĞİZ KOCAKULAK.
GEL BA-KALIM.
GR-R-R-R!
AYYY! GER-ÇEK BİR KURT!
BEN KAÇIYORUM. KURTLA İŞİNİZ VAR.
NE DEMEK İSTİYORSUN?
AH, İŞTE ÇIKTI.
GRRR!
AMAN NE KOR-KUNÇ KOS-TÜM BU.
ŞAPIR, ŞUPUR!
DOĞRUSU SENİ HA-KİKİ BİR KURT SAN-DIK.
IM-M-M!
AH, KO-CAKULAK, ŞAKAYI BIRAK.
ÇOK GÜZEL, BALODA HER-KESİ KORKU-TACAKSIN.
HİŞT, HİŞT PORKİ, EL-MER, BENİ DİNLEYİN BEN BU-RADAYIM.
HII?

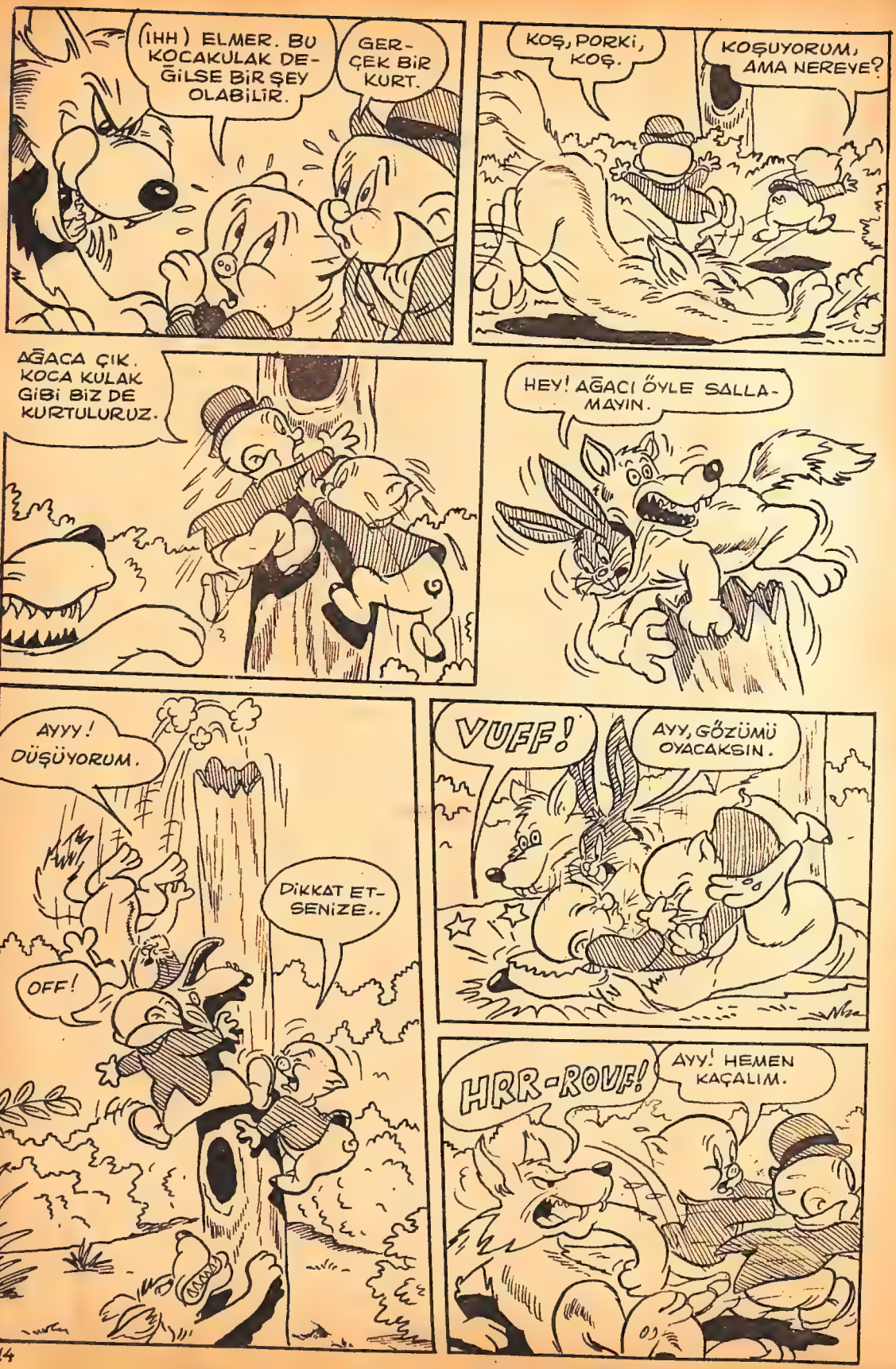
(IHH) ELMER. BU KOCAKULAK DEĞİLSE BİR ŞEY OLABİLİR.
GERÇEK BİR KURT.
KOŞ, PORKİ, KOŞ.
KOŞUYORUM, AMA NEREYE?
AĞACA ÇIK. KOCA KULAK GİBİ BİZ DE KURTULURUZ.
HEY! AĞACI ÖYLE SALLAMAYIN.
AYYY! DÜŞÜYORUM.
DİKKAT ETSENİZE..
OFF!
VUFF!
AYY, GÖZÜMÜ OYACAKSIN.
HRR-ROUF!
AYY! HEMEN KAÇALIM.

ÇABUK, ŞU KULÜBEYE GİRELİM.

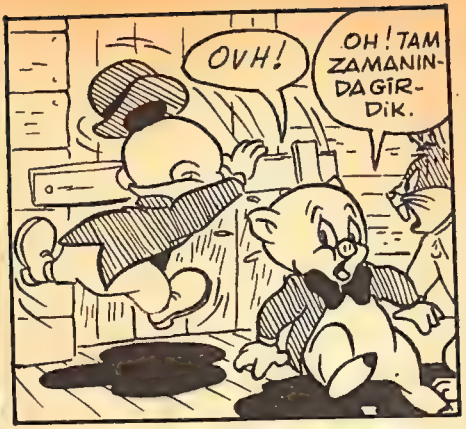
OVH!
OH! TAM ZAMANINDA GİRDİK.

EYVAH, ÜFLEMEYE BAŞLADI. KULÜBEYİ BAŞIMIZA YIKACAK.
KÜÇÜK ÖRDEK PALAZLARINA YAPTIĞI GİBİ.

NEYSEKİ PETUNİYA NIN KÜÇÜK KUZUSU KURTULDU.
FAKAT NEREYE SAVUŞTU ?

OCAĞA BAK. ACABA KURT BACADAN GİRER Mİ DERSİNİZ ?
ŞURADA BİR KAZA!! VAR..

AH NE ÇABUK TUTUŞ DU ?
HEY DURUN. BİRİNİN YUKARI ÇIKIP BAKMASI DAHA İYİ OLUR.
KİM?

SEN TABİİ PORKİ. SEN DAHA BECERİKLİSİNDİR.

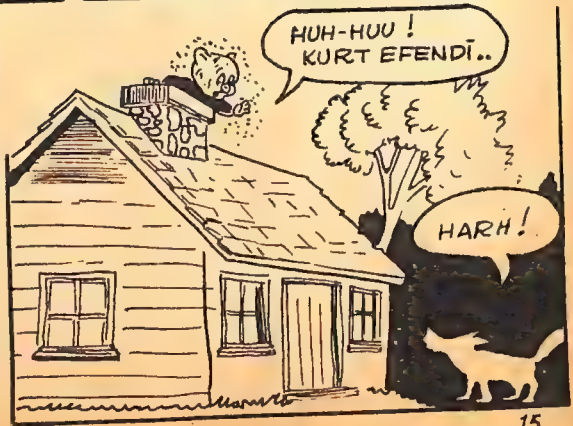
HUH-HUU ! KURT EFENDİ..
HARH!

(OHH, UHH,) YAPAMAZ. BACADAN İÇERİ GİREMEZ.
HIMH! ŞİMDİ BİZ DE İÇERİDE KALDIK.
NE KÖTÜ DURUM. BİR KURDUN BİZİ YEMESİNİ BEKLİYORUZ.
BÜTÜN BUNLAR PİS BİR KOSTÜMLÜ BALO YÜZÜNDEN.
KOSTÜM HA.. BUNDAN FAYDALANABİLİRİZ.
HUH-HUU. KURT EFENDİ. YENİ İLKBAHAR MODELİ HOŞUNUZA GİDER Mİ?
İYİ DÜŞÜNÜN, BU YENİ GÜZEL KURT KOSTÜMÜ SİZE NE YAKIŞIR. BİR KELEPİR OLARAK SİZE BIRAKABİLİRİZ.
BİR DENEMEK İSTEMEZ MİSİNİZ?
OH, ÇOCUKLAR HOŞUNA GİTTİ
HEH HEH!
BURAYA KURT EFENDİ.
GİYİNMENİZE YARDIM EDELİM.
İKİ KOLUNU DA GEÇİRİN.
AMAN NE GÜZEL OLDU!
TAM ONA GÖREYMİŞ.

ÇOCUKLAR, KUZUMU BULDUM. BAKIN PEŞİMDEN GELİYOR.
EN İYİ KOSTÜM ARMAĞANINI KAZANACAKSIN PETUNİYA.
AH, AMAN BALOYA GİTMENİN TAM ZAMANI.

FAKAT ONU NE YAPACAĞIZ?
O DA KOSTÜMÜ GİYDİ. KOSTÜMLÜ BALOYA GİDECEK TABİİ.

GÜZEL BİR FİKRİM VAR PORKİ. BİR DAKİKA BEKLE. BEN DE KULÜBEDEKİ KIRMIZI BATTANİYEYİ ALAYIM.

BİZ DE BUNDAN FAYDALANACAĞIZ.

KIRMIZI BAŞLIKLI ÜÇ KÜÇÜK AVCI, KURTLARLA BİRLİKTE.
ELBETTE NİÇİN OLMASIN YANİ?

AH, AMAN ORAYA. YAKIŞMIYACAK GİBİME GELİYOR.
HİÇTE DEĞİL PETUNİYA.

FAKAT...
..VE BÜYÜK ARMAĞANI ASLA GÖRÜLMEDİK ŞEKİLDE BU İKİ BAŞLI KURT KOSTÜMÜ GİYMİŞ OLANA VERİYORUM.
HINH! GÖRDÜN MÜ YAPTIĞINI?
SON

ÇOCUK YUVASI

BİRBİRİMİZİ TANIYALIM KÖŞESİ

AHMET KUNDAK: 1954 doğumlu, 27 Mayıs Ortaokuluna gidiyor ve en çok matematik, coğrafya derslerini seviyor. Boş zamanlarını kitap okuyarak değerlendiriyor.
Adresi: Terakki Mahallesi Dere İçi Sokak No: 1-B
Zonguldak

★

ASUMAN YALTIRAH : 1959 doğumlu, Mehmet Akif ilkokulu öğrencisi, en çok türkçe ve müzik derslerini seviyor. Boş zamanlarını mecmua ve kitap okuyarak değerlendiriyor.
Adresi: Koca Mustafa Paşa Hacıkadın Cad. No. 67
İstanbul

★

TÜLAY ÜÇER: 1955 doğumlu, Kadınana ilkokulunu bitirmiş. En çok sevdiği dersler, tarih, coğrafya, matamatik, türkçe, din bilgisi. Boş zamanlarında annesine yardım ediyor, elişi işliyor ve kitap okuyor, arkadaşlarıyla oynuyor.
Adresi: Afyon - Kurtuluş Cad. Marulcu Mah. Açıkgöz Sokak No. 2, Kat: 2

★

TULES SÜREKÇİ: 1957 doğumlu, Eyüp Merkez ilk okulu öğrencisi ve en çok hayat bilgisi dersini seviyor. Boş zamanlarını piyano çalarak, resim yapa - rak, bol bol okuyarak değerlendiriyor.
Adresi: Eyüp, Yusuf Muhlis Paşa Cad. No. 71/1
İstanbul

★

HÜLYA BAYKAL: 1955 doğumlu, Küçük Çekmece Ortaokulu öğrencisi, en çok matematik, resim ders lerini seviyor. Boş zamanlarında ev işi ve resimle uğarşıyor.

SERPİL BAŞAKÇI: 1955 doğumlu. Bursa Set başı ilkokulu öğrencisi, en çok tarih, coğrafya, yurttaşlık bilgisi, boş zamanlarını kitap okuyarak ve şiir, hikâye yazarak değerlendi - riyor.

★

ÇOCUK YUVASI

ANSİKLOPEDİSİ

Kar Neden Yağar?

Kar su buharının donma noktasından daha alçak derecelerde toplanmasından ileri gelir. Yani kar yağmurun donmasından meydana gelmez. Aynı şekilde kırağı da donmuş çiğ demek değildir.

★

Buz Dağları Neden Olur?

Buz dağları denize ulaşan buzullardan kopmuş parçalardır. Daha çok soğuk denizlerde görülen buz dağlarının sekizde biri suyun üstünde, yedisi suyun altında bulunur. Gemiler için çok tehlikeli olan buz dağları sıcak sulara geldikleri zaman eriyip kayboluurlar.

★

Elektrik Akımı Nedir?

Elektrik akımı negatif yüklü bir kaynaktan pozitif yüklü bir uca doğru akan elektron akımından ibarettir. Elektriğin elektron akımından ibaret olduğu bugün gayet açık olarak bilinmektedir. 60 vatlık bir elektrik ampulünden saniyede 3 milyar kere milyar elektron geçer.

★

Elektrik Ütüsü Nasıl Kızar?

Yüksekten dökülen bir suyun bir enerji meydana getirdiğini hepimiz biliriz. Bir elektrik akımında da elektronların yüksek bir elektrik seviyesinden alçak bir seviyeye düşürülmesi aynı şekilde bir enerji meydana getirir. Elektronlar ütünün içindeki özel tele geldikleri zaman bu telin atomlarındaki elektronları sıkıştırmak su retile bütün teli ısıtırlar.

★

Elektrikten Işık Nasıl Meydana Gelir?

Bundan önce gördüğümüz gibi elektrikten sıcaklık meydana gelir. Bu sıcaklık fazla olunca ısınan cisim ışık saçmaya başlar.

★

Radyo Dalgalarının Hızı Ne Kadardır?

Her çeşit radyo dalgasının hızı ışık hızına eşittir. Bu da saniyede 300 bin kilometredir.

★

Örümcekler Neden Kendi Ağlarına Düşmez?

Çünkü bunların ayakları ağın telleri üzerinde duracak biçimde yapılmıştır. Halbuki diğer böceklerin ayakları tüylü olduğundan ağa dolaşır.

★

Arılar Nasıl Sokar?

Arının vücudunun arka tarafında iğnesi vardır. Bunu düşmanına batırır. İğne tüylü olduğundan battığı yerde kalır. Bu yüzden sokan arı da ölür.

★

Ağaçların Neden Çok Yaprağı Vardır?

Bunun iki sebebi vardır. Birincisi güneşin ışıklarını mümkün olduğu kadar fazla alabilmek, ikincisi de su fazlasını vermek ve hava ile gaz alışverişini yapabilmektir.

★

İnsan Neden Kızarır?

Kızarma korkudan renk kaçmasının aksidir. İnsanın yüzündeki küçük kan damarlarının şişip kanla dolmasından olur. Kan damarlarının bu genişlemesi sinir sistemile alâkalıdır.. Utanma gibi haller buna sebep olur.

★

Yağmur Yeryüzünü Kuru Tutar

Havanın rutubeti, yağmur bulutlarında toplanır. Bunlar birike birike ağırlaşırlar. Yağmur havadaki rutubetin su olarak yere dökülmesinden ibarettir.. Eğer yağmur olmasaydı, rutubet yeryüzünde toplanacak ve dolayısile her taraf nemli olacaktı. O zaman bütün dünya sıcak bir sis içinde kalacaktı. Yağmur sayesinde bu rutubet su haline gelir ve yeryüzü kuru kalır.

★

O, İNSANLARI SEVİYORDU

CİM bir gün sevgili köpeği Rip ile beraber kırlarda dolaşıyordu. Rip çok iyi bir av köpeğiydi. İki arkadaş ağaçların arasında dolaşırken Cim birden büyük bir meşe ağacının dibinde bir şey gördü.

Önce çok şaşırdı. Olduğu yerde meşe ağacının dibindeki şeyi pek farkedemiyordu. Bunu üzerine Rip'i tutarak yavaş yavaş oraya doğru yaklaşmaya başladı. Biraz sonra da oradaki şeyin ne olduğunu anlamışlardı. Bu, daha bir kaç günlük bir geyik yavrusuydu.

Yavru, Cim'le köpeğin yaklaştığını görünce yerinden fırlayıp kaçmaya çalıştı ama, ayağa kalkmayı beceremedi. Ön ayaklarından biri sallanıp duruyordu, kırılmıştı herhalde. Zavallı hayvan ayağa kalkmayı başaramayınca korkudan irileşmiş, elâ gözleriyle Cim'e bakarak olduğu yerde yattı kaldı.

Cim hayvana acımıştı. Onu olduğu yered bırakırsa öleceği muhakkaktı. He men yaralı yavruyu kucaklayıp eve götürdü.

Evegidince bütün aile geyiğin tedavisiyle uğraşmaya başladı. Sonra büyükçe bir sepeti ona yuva olarak hazırladılar. Bir de ucu emzikli süt şişesi tedarik ettiler. Öksüz geyik böylece kendisine bir yuva bulmuş oldu. Komşu çocukları yavruya Nip adını koydular.

Çok geçmeden küçük yaramaz iyi olup ayağa kalkmıştı. Evin etrafında koşup dolaşıyordu. En çok sevdiği şey de Rip'le oynamaktı. İkisi öyle arkadaş olmuşlardı ki, uyurken bile birbirlerinden ayrılmıyorlardı. Ne yazık ki Cim'lerin evi fazla büyük olmadığından çok geçmeden onu dışarda bırakmak zorunda kaldılar. Dışarda da hayvan sebzelere zarar veriyordu. Bunun üzerine Cim, onu bulduğu yere götürerek salıverdi.

Ama yavru geyik Nip aynı fikirde değildi. Cim'in evi onun da eviydi. Hayatında tanıdığı yegâne aile Cim'in ailesiydi. Ormanın onun için bir mânası yoktu. Üstelik başı boş yaşamanın ne demek olduğunu da bilmiyordu.. Bütün bildiği, insanları sevmekten ibaretti. En çok sevdikleri de çocuklar ve Cim'in köpeği Rip idi.. Ondan ayrılmak Rip'e imkânsız gibi geliyordu. Zaten mahallede herkes de onu severdi.

Geyik hemen geri dönüp evine geldi. Bunun üzerine Cim etrafı yüksek parmaklıklarla çevrili bir yer yaptı. Bu sayede hayvanın aklına estiği zaman oraya buraya gitmesini, bahçelere zarar vermesini önleyecekti. Fakat bu da hükümet makamlarının gözünden kaçmadı. Çünkü bir geyiği esir tutmak kanuna aykırıydı.

Kanuna ne denir. Cim'in babası ertesi sabah geyik yavrusunu alıp ormanın içlerine doğru götürdü, orada bıraktıktan sonra geri döndü. Ama çok geçmeden yavru yine çıkıp geldi. Yaramaz geyik ormanda başı boş kalır kalmaz koşa koşa evin yolunu tutuyordu. Bir defa daha hayvanı ormana bıraktılarsa da o yine geri döndü. Bunun üzerine onu tekrar ormana götürmekten vazgeçtiler.

Aradan aylar ve aylar geçti. Nip'in boynuzları çıkmaya başlamıştı. Genç hayvan büsbütün güzelleşmişti ve dallı budaklı boynuzlariyle iftihar eder gibi bir hali vardı.

Fakat kanuna aykırı olarak Nip'in hâlâ şehirde bulunduğunu gören ilgililer onu bir otomobile koydukları gibi alıp götürdüler. Ormanın ta içerlerine bıraktılar.

Bu bir bakıma Nip'in hoşuna da gitmemiş değildi. Kendisi için bir değişiklik olmuştu. Ormanda gezip dolaşırken gözüne iki tane başka geyik ilişti. Onların yanına gidip oynaşmak istedi. Fakat onlar Nip'in yabancı olduğunu anlamışlardı. Hayvanı boynuzlariyle iterek uzaklaştırdılar. Doğrusu buna Nip'in çok canı sıkıldı. İnce bacaklarının bütün gücüyle koşarak eve dönmeğe karar verdi.

Fakat akşam olmuş, ortalık kararmaya başlamıştı. Nip nerede olduğunu da bilmiyordu. Bununla beraber durmadan koşuyor, koşuyordu. Arada bir duruyor, etrafı kokluyor, evinin kokusunu almak istiyordu. Fakat hayır, iyice kaybolmuştu.

Çok geçmeden ay doğdu. Nip bu sayede önünü biraz görebildi. Böylece koşup dururken birden sağdan soldan köpek havlamaları işitti. Bu, zavallı Nip'i büsbütün korkutmuştu. Kalbi hızlı hızlı çarpıyor, bütün ormanı kendisine düşman kesilmiş hissediyordu. Sanki bütün canlılar onun peşine düşmüşlerdi. Zavallı hayvan olanca gücüyle koşarak evine ulaşmak istiyordu. Nihayet sabah oldu. Nip yorgunluktan bitmişti. Biraz duraklamak istedi... Tam o sırada burnuna tanıdık bir koku çalındı. Bu insan kokusuydu. O tarafa doğru gidince karşısında üç kişi gördü. Ellerinde parlak madenî sopa gibi bir şeyler vardı. Nip büyük bir sevinçle onlara doğru yaklaştı. Bom!... Bom!.. Iki mermi birden hayvana saplanmıştı. Nip birden havaya sıçradı ve yere düştü.

Büyük bir şaşkınlık içinde yerde yatarken yaralarının acısını duymaya başladı. Sonra bu yeni düşmanlarının üzerine doğru geldiğini gördü. Doğrulup kalkmak, kaçmak istiyordu. Uğraştı, uğraştı, en sonunda ayağa kalkmayı başardı. Bunun üzerine olanca hızıyla yeniden ormana daldı. Ama gittikçe zayıf düşüyordu. Biraz durup dinlenmek, biraz su içmek isetdi. Öyle yorgun, öyle susamıştı ki.. Ama her şeye rağmen koşmak, biran önce evine varmak istiyordu.

Birden bir açıklığa geldi. Evleri gördü. Burası kendi eviydi. Rip, orada kendisini bekliyordu. Sadık köpek bütün gece onu aramış, bulamayınca da ormanın kenarında onu beklemeye başlamıştı. Nip'in geldiğini görünce büyük bir sevinçle üstüne atladı, onu kokladı. Sonra birden geyiğin başına geleni anlamış gibi, neşesini kaybetti.

Nip yolları çok iyi biliyordu. Her zaman gülüp oynadığı yerlerden koşa koşa geçerek bahçe kapısından içeri girdi ve kapının önüne düştü. Artık evdeydi.

Geyik orada kendi halinde ölürken sadık arkadaşı başını ormana çevirmiş, büyük bir keder içinde duruyordu. Bu onun veda edişiydi.

Nip insanları seviyordu. Onlardan kendine bir kötülük geleceğini tahmin edememişti. Fakat sırf zevk için ava çıkan avcılar onu öldürdüler. Ne olurdu güzel hayvanları vurarak eğlenmeseydi insanlar. Avcılıktan başka eğlence bulsalardı kendilerine..

KÜÇÜK SİHİRBAZ

YILLARCA önce İsviçre'de Vilibald adında bir sihirbaz yaşıyordu. Bu sihirbaz uzun boylu, sivri burunlu bir adamdı. Beyaz saçlıydı, başında da sivri bir kulâhı vardı.

O alelâde sihirbazlara hiç benzemezdi. Onların yaptığı numaralardan çoğunu Vilibald çocuk oyuncağı sayar, kendisi insanın aklına durgunluk verecek sihirler yapardı.

Onun yaptığı işlerin başında ev eşyalarını yürütmek gelirdi. Meselâ bir masayı sokak ortasında yürütmeye başlar, gelip geçenlerin korkudan aklı çıkardı. Aynı şekilde saplı süpürgeleri, iskemleleri, sehpaları da yürütürdü. Bu adamın Friç adında bir de çırağı vardı. Friç bir müddetten beri Vilibald'ın yanına çırak olarak girmiş, sihirbazlık öğrenmeye çalışıyordu. Ama doğrusunu isterseniz pek becerikli bir çocuk değildi. Çok zaman yanlışlıklar yapar, Vilibald'ı fena halde kızdırırdı. Friç'in başlıca işi sihirbazın evini silip süpürmekten ibaretti. Bazan Vilibald bir takım sihirli kelimeler söyliyerek evin kendi kendine temizlenivermesini de sağlardı. Ama Friç, bu sihirli sözleri henüz bilmiyordu. Günün birinde ne yapıp yapıp bazı sihirli sözleri öğrenmeye karar verdi. Sihirbaz odasında çalışırken kapıyı sessizce açarak onu gözetlemeye başladı. Adam ateşe bir tencere koymuş içindeki sıvıyı durmadan karıştırıyordu. Bir ara:

— Friç, Friç! Gelsene buraya, nereye gitti bu çocuk yine, diye seslendi.

Sonra etrafına bakındı. Friç'in gelmediğini görünce, ayağa kalkarak üç adım geri, iki adım ileri yürüdü ve üç defa el çırptıktan sonra:

— Lif! Luf! Süpür, su getir, dedi.

Aynı anda odada duran süpürgede iki tane kol belirdi, hemen kovayı alarak sıçraya sıçraya dışarı çıktı ve biraz sonra su dolu nova ile geri döndü. Friç bu sözü duyduğu için çok sevinmişti. Hemen kapı aralığından çekildi.

Günlerden bir gün Vilibald eşeğine binerek şehre gitti. Gitmeden önce de Friç'e:

— Ev toz toprak içinde, dedi, ben dönünceye kadar her tarafı iyice temizle. Geçen gün çalışırken odayı çok kirlettim. Hem bu günlerde sihirbazlar cemiyetinden de misafirlerim gelecek, onun için çok çalış, her tarafı pırıl pırıl yap.

Ustası gider gitmez Friç hemen çalışmaya başladı. Durmadan evi süpürüyordu. Ama ev öyle tozluydu ki, süpürgenin kaldırdığı toz başka tarafları daha fena kirletiyordu. En iyisi su ile silmek olacaktı. Fakat hava fena halde sıcaktı. Dereden kova ile su taşımak muhakkak ki çok yorucu bir iş olurdu.

Birden aklına bir fikir geldi. Neden süpürge ona da su taşımasındı. Şüphesiz Vilibald onun böyle bir şey düşündüğünü öğrenirse fena halde kızardı ama, şimdi burada bulunmadığı için duymasına imkân yoktu.

Friç böyle düşünerek süpürgeyi duvara dayadı. Karşısına geçerek üç adım geri, iki adım ileri yürüdükten sonra üç defa elini çırparak sihirli sözü söyledi:

— Lif! Luf! Süpür, su getir.

Birden süpürgede kollar beliriverdi. Friç çok sevinmişti. Süpürge hemen kovayı alarak dışarı çıktı.

Friç daha arkasını dönmeden süpürge dolu kovayla geri gelmişti. Kovayı odanın içine boşalttıktan sonra geri döndü. Su Frinç'in ayaklarını ıslatmıştı. Kendi kendine:

— Bu defaki gelişinde söyleyeyim de suyu dökmesin, olduğu gibi bıraksın, diye düşündü.

Daha böyle düşünmeye kalmadan süpürge dönüp gelmişti bile. Friç onu görürgörmez:

— Dökme, diye bağırdı, olduğu gibi bırak.

Ama süpürge suyu tekrar boşaltarak geri döndü. Friç korkmaya başlamıştı.

Süpürgeden vazgeçip işi kendim görsem daha iyi olacak diye düşündü.

Süpürge gelir gelmez:

— Lif! Luf! Süpür, su getirme.

Ama süpürge yine elindeki kovaları boşaltarak geri döndü.

Süpürge durmadan gidip geliyor, kova kova suları odaya boşaltıyordu. Friç ise süpürgeyi durdurmak için hangi sihirli sözü söylemek gerektiğini bilmiyordu. Odada bulunan eşyalar suda yüzmeye başlamıştı. En sonunda başka bir süpürge sopası alarak hırsla su taşıyan süpürgeye vurdu. Keşke yapmasaymış. Çünkü bu defa o süpürge de öbürüyle beraber su taşımaya başladı. İki süpürge gittikçe daha büyük bir hızla su taşımakta devam ediyorlardı. Friç ağladı, yalvardı ama, hiçbir şey para etmedi. Sular tam Friç'in boğazına çıktığı sırada dışarda ustasının sesini duydu.

— İmdat, imdat! diye bağırmaya başladı.

Vilibald koşa koşa geldiği sırada iki süpürge tekrar gelip birer kova su boşalttılar. Bu hali görünce Vilibald'ın ne kadar kızdığını tahmin edersiniz. Bununla beraber bir kenara çekildi ve süpürgelerin tekrar gelişinde elini dört defa çırparak Friç'in anlamadığı bir alay lâf söyledi. Aynı anda süpürgelerin kolu kayboldu. Friç birdenbire kendisini yerde bulmuştu. Etrafına bakındı, yerde bir damla su yoktu. Hattâ eşyalar bile kupkuruydu.

Friç korkuyla ustasına baktı. Sihirbaz merdiven başında duruyordu.

— Defol karşımdan, diye bağırdı, artık sabrım kalmadı. Geldiğin yere git.

Sihirbaz bu sözleri söyleyerek bir müddet el çırptı, sonra sol adımını ileri atarak bir şeyler söyledi. Aynı anda Friç'in yanıbaşında bir parça duman belirdi.

Duman büyüdü, büyüdü, Frinç'i içine aldı. Çocuk gözlerini kapadı, yükseldiğini ve uçtuğunu hissetti. Sonra yere düştü. Gözlerini açtığı zaman kendi evinin önündeydi. Annesi ona doğru koşuyordu.

✦

Aradan yıllar geçti. Friç ihtiyarladı. Bir daha sihirbazı hiç görmedi. Yalnız onunla beraberken başından geçenleri çocuklarına anlattı, onlar da çocuklarına anlattılar.

HERKUL PALAZ

KOCA - KÖTÜ HAV-HAV

EH, KUÇU-KUÇUYUM.
SEN KÖTÜ BİR HAVHAVSIN. KİMSENİN ÜZERİNE ATILMAMALISIN.
SADECE SİZİNLE DOST OLMAK İSTEDİM.
OKEY MOKEY, KOCA KÖTÜ KURDU BULMAMA YARDIM EDEBİLİRSİN.
O SIRADA
ORMANDA BÖYLE BİR KULÜBEYE SAHİP OLMAK ÇOK HOŞ.
YA..İYİ Kİ O BAŞ BELÂSI HERKÜL PALAZ BURAYI BİLMİYOR.
KOCA KÖTÜ KURT BELKİ BURADA YAŞIYORDUR.
MMM... BURNUMA NEFİS ÖRDEK KOKUSU GELİYOR.
KOCA KÖTÜ KURT, HEY ORADAMISIN?
AMAN! DIŞARDA BİR KURT VAR!
SİZ BİR KURT MUSUNUZ?
HAYIR, YA SİZ?
YOK!
EĞER BEN KURT OLSAYDIM HUF PUF DİYE ÜFLER KULÜBENİZİ BÖYLE UÇURURDUM
HUFF! PUFF!
KAÇIN ÇOCUKLAR!

SONRA ATLAR VE İÇERDEKİ ÖRDEKLERİ YAKALARDIM.
BAK! BEN KURT DEĞİLİM, YAPAMADIM.
YA ! SİZ BİR HAV HAV OLACAKSINIZ.
ÇOK GEÇMEDEN...
KÖTÜ KURDU BULACAĞIMIZDAN EMİNİM.
BELKİ BU KULÜBEDE GİZLİDİR.
NASIL OLUR DA HERKÜL PALAZ BİR KURTLA GEZİYOR?
KİMBİLİR, ZATEN O DA BİR KURT GİBİ HAİNDİR.
KÜT! KÜT! KÜT!
KOCA KÖTÜ KURT, DIŞARI ÇIK, YOKSA HAVHAV SENİ YİYECEK..!
HERKÜL, YANLIŞIN VAR. O KÖPEK DEĞİL KURTTUR.
BİR HAV HAV OLDUĞUNDAN EMİN MİSİN?
YALANCILIK ÇOK ÇİRKİNDİR. KURT OLMADIĞIMI İSPAT EDECEĞİM.
SANA YARDIM EDERİM. ÜFLE BAKALIM. HAYDİ, DEVAM KULÜBE YIKILIYOR!
FÜFFF!
AMAN GENE KAÇALIM.

OH ! ARKADAŞ BU KADAR YETER BÖYLECE KURT OLMADIĞINI İSPAT ETTİN.
YAH, ÖRDEK YAVRULARI GENE KAÇTILAR.
KOŞUP YAKALIYALIM ONLARI HAVHAV.
YA , ACIKTIM ZATEN.
MMM. GENE NEFİS ÖRDEK KOKUSU GELİYOR.
BIRAK KURT GELSİN. BU TAŞTAN EVİ ÜFLEMEKLE YIKAMAZ.
HEY HEY! KOCA KÖTÜ KURT, ORADA MISIN?
CEVAP VERMİYOR. PENCEREDEN BAKACAĞIM.
BAK, KÖTÜ KURT ORADA.
BANA YİYECEK GİBİ BAKIYOR!
SEN KAPIYA VUR. BEN ARKADAN DOLAŞACAĞIM. SIVIŞMAYA KALKIŞIRSA YAKALIYACAĞIM.
OKEY-MOKEY.
AÇIN GİREYİM YOKSA ÜFLEYİP EVİ BAŞINIZA GEÇİRECEĞİZ.
BU HERKÜL! GİRMİYE BIRAKMA. O DA BİR KURT KADAR KÖTÜ.
BENİM EVİME GELMENİZE SEVİNDİM ÇOCUKLAR!
ZIP!
YU
HERKÜL, İMDAAT! KURT BURADA.

PEKİ, EVİ KURDUN BAŞINA YIKACAĞIM.
OHH-
PUUFF
GÜMBÜR!
ARKADAŞ, SEN BİR YALANCISIN. SENİN KOCA KÖTÜ KURT OLDUĞUNA İNANIYORUM.
BAS GİT AHBAP, BEN ÖĞLE YEMEĞİNİ YİYECEĞİM.
YO, HAYIR YAPAMAZSIN!
BU KURDUN HALİ DUMAN!
MUSS
KÜT!
PAT!
GUM!
OOH!
OOH!
VE BU DA ÜÇ KÜÇÜK KUZU İÇİN.
NIP
ŞIRAK!
ŞİMDİ OTURACAK YERİM KALMADI.
YERİN YOK MU?
DAHA SONRA...
EE HERKÜL KOCA KÖTÜ KURDU BULDUN MU?
ARTIK IHH.. OHH! HEM DE EVİNİ BAŞINA GEÇİRDİM.
ARTIK BURADA BİZİMLE YAŞIYACAK!
MERHABA, YEMEK İÇİN NE VAR?
SON

SİZİN KÖŞENİZ

GÜLNAZ ŞENYUVA'dan ŞİİRLER :

GECE VE BABAM

Karanlığı pek sevmez kimse
Ama ben severim.
Akşam olmaya başlayınca
Küçük penceremizde
Ben babamı beklerim.
Babam karanlık basarken,
Elinde bir paket
Yorgun fakat mutlu
Ağır ağır işinden döner.
Ben geceyi severim
Babam evimizde, yanımızdadır.
Annem bir tarafımızda
O öbür yanımızdadır.
Güçlü kanatları olan kuş sanırım kendimi.

BURSA'DA AKŞAM

Bir sis indi Bursa'ya,
Sanki silik bir tablo.
Ay dağların arasından çıkarken,
Bursa ışıklı bir koru.

⁂

Ufukta bir pembelik,
Nilüfer çayında mehtap.
Rüzgâr dalların arasında,
Ilık, sıcak ve yumuşak.

⁂

Bursa'da geceleri,
Bir tarih dile gelir.
Yıldızlar, gök yüzü, mehtap,
Bursayı güzelleştirir.

O GÜN

O gün olmuştu herkes silâh ile bir,
O gün olmuştu dağlar tepeler bir.
O gece olmuştu kırmız[illegible] üzerine
[illegible]ay
O gece olmuştu sanki heryer düz

⁂

Birden gürledi Mustafa Kemal'in sesi,
Ordular ilk hedefiniz Akdenizdir ileri.
At sesleri adeta kulakları çınlatıyordu
Toz toprak etrafı birbirine katıyordu.
Türk göklerinde bir zafer doğuyordu.

SERPİL BAŞAKCI'dan ŞİİRLER :

ANNE

Beni büyüten sensin.
Kucağına alıp uyutan sensin.
Sana neyimi versem.
Ödiyemem hakkını anne.
Geceni gündüzüne kattın.
Bize mamalar verdin.
Ne tatlı ninniler söylerdin.
Ödiyemem hakkını anne.

DENİZ

Kim demiş mavi deniz?
Yeşil, mavi, sarı, kırmızı, beyaz
Binbir renk kaynaşır içinde.
Daha bilmediğim renkler var dibinde.
Beyaz köpüklerin içinde
Küçücük bir çakıl olsam derim.
O zaman hiç çıkmadan denizde yüzerim
Ne yapayım
Ben denizi çok severim.

ÇOCUK YUVASI
AYLIK ÇOCUK MECMUASI

ADRES: Kültür Yayın Ltd. Ort. Türk Ticaret Bankası Galatasaray - İstanbul
Telefon : 44 06 26
Basıldığı yer: DURAN OFSET Matbası

Sahibi : Türk Ticaret Bankası Kültür Yayın Ltd. Ort.
İmtiyaz Sahibi : Sabri Sabit SAĞIROĞLU
Hazırlıyan ve Yazı İşlerini fiilen idare eden
NURAN D. ŞENER
Resim işleri : Ali AKTAŞ
ABONE : Yıllık abone bedeli 10 Liradır Bütün Türk Ticaret Bankası Şubelerinde abone kaydedilir. Banka şubesi olmayan yerde abone olmak istiyenler mecmuanın adresine 10 lira göndererek abone olabilirler.

EĞLENCELİ

Sevgili Çocuklar,

«Birbirimizi Tanıyalım» köşesine fotoğraflarınızı gönderiniz. Doğum tarihinizi, okulunuzu, en çok sevdiğiniz dersleri, boş zamanlarınızı nasıl değerlendirdiğinizi ve adresinizi yazmayı unutmayınız.

Fotoğraflarınızı kâğıda yapıştırmayınız.

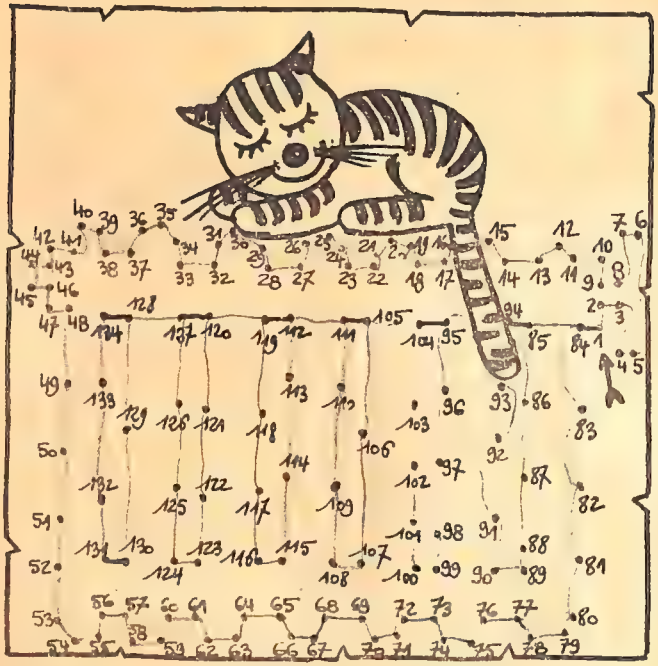

NOKTALARI 1DEN 134E KADAR BİRLEŞTİRİNİZ. BAKALIM NE ÇIKACAK

MÜZİSYENMİŞ

Neclâ konservatuvara girmek istiyordu. Okul müdürü:

— Herhalde dedi, daha önce müzikle uğraştınız?

Kız göğsünü gere gere :

— Evet efendim, diye cevap verdi, ona ne şüphe.

— Peki kiminle beraber çalıştınız? Hangi müzik âletini çalarsınız?

— Babamla birlikte çalıştım efendim. Belki tanırsınız. Kendisi şehirin büyük Radyo ve gramofon satıcısıdır. Onun mağazada bulunmadığı günler plâkları müşterilere ben takdim eder, ben çalarım.

ARİTMETİK DERSİNDE

Öğretmen — Yavrum 4 çarpı 5'in kaç ettiğini bana söyler misin?

Öğrenci — Ah, ne yazık öğretmenim, ben de bilmiyorum.

SAYFA

APTAL HOH-HOH

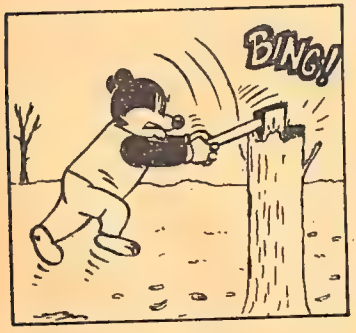

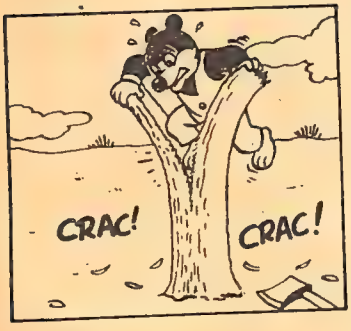

RESİM DERSİNDE :

Öğretmen — Topaç, ben sana bir tren yap demiştim, sen yalnız rayları yapmışsın, hani tren nerde?

Topaç — Yolda efendim, geliyor!

ALİ BABA, HAZİNE MAĞARASINA NASIL GİTSİN?

KUŞ CENNETİ

— İşte ada göründü.

Jo buna sadece başını kaldırıp bakmak bile istemiyordu. İyice giyinmiş olmasına rağmen üşüyordu. Üstelik bu adaya gitmeyi hiç de istememişti. Ama amcasiyle beraber buraya gelmeye de mecbur kalmıştı. Çünkü annesi ve babası bir seyahate çıkmışlar, onu da Stethen amcasına emanet etmişlerdi.

Jo'nun amcası tabiat bilginiydi. Bu adada kuşları incelerdi. Çünkü Büyük Okyanusta bulunan bu küçük ada göçmen kuşların konak yeri gibiydi. Kuşlar uzun yolculukları sırasında burada dinlenirlerdi. İşte Stethen amca adaya gelen kuşları özel tuzaklarla yakalar, bacaklarına halkalar taktıktan sonra salıverirdi. Bu çalışmaları dayesinde kuşların uçuş yolları hakkında esaslı bilgi toplamıştı. Amcasının çalışması istediği kadar önemli olsun, Jo'nun umurunda bile değildi. Böyle bir tenha adada yaşamak hoşuna gitmiyordu.

Çok geçmeden adaya yanaştılar. Burada kalacakları yer de konforlu değildi. Jo'ya kulübenin birinde bir oda gösterdiler. Amcası da bitişik odaya yerleşti Çok geçmeden yemeğe inmişlerdi. Orada amcasının adamlarından beş kişi vardı. Bütün konuşma kuşlar üzerineydi. Kuş, kuş, kuş.. Jo'nun kulağı kuştan başka bir lâf duymuyordu. Orada çalışanların şefi son zamanlarda 12 bin kuş yakalandığını, bunların hepsinin bacaklarına halkalar takıldığını anlattı. Sonra:

Şimdi, dedi, elimizde daha halkalanacak bir alay kuş var. Yemekten sonra gidip de onlara bakalım.

Amcası ilk defa Jo'yu hatırlayarak:

— Sen her halde bizimle birlikte gelmek istemezsin Jo, dedi, istersen köye kadar git. Buranın köylüleri çok cana yakın oluyor. Sonra sofradakilere dönerek:

— Size aramızda bir halı bulunduğunu haber verebilirim, dedi, bizim Jo bu işleri hiç sevmez.

Herkes gülüştü. Jo da gülümsemek istedi, fakat kızardı, başını önüne eğdi.

Yemek üstüne biraz dinlendikten sonra amcası adamlariyle birlikte yola çıktı. Jo da tek başına köye doğru yürümeye başladı. Köy iki kilometre kadar ötedeydi. Oraya varınca köylü kadınların kapıların eşiğine oturup iş işlemekte olduklarını gördü. Bir genç kızın yanına gidip işini seyretti. Kız onu görünce başını kaldırarak:

— Siz Bay Stethen'le birlikte misiniz? diye sordu.

Çok geçmeden iki kız ahbap olmuştu. Birlikte bir müddet oturduktan sonra kız örgüsünü bir kenara bırakarak:

— Bugün epeyce çalıştım, dedi, isterseniz size adayı gezdireyim.

Bu teklif Jonun çok hoşuna gitmişti. Arkadaşına teşekkür etti.

Yolda arkadaşı ona ada hakkında bilgi veriyordu.

— Burada yaşayan herkes kuşları sever. Bu adada oturup da kuşları sevmemeğe imkân yoktur zaten. Çünkün dünyanın en nadir kuşları burada bulunur. Adamız göçmen kuşları için bir dinlenme yeridir. Küçücük kuşlardan çaylaklara varıncaya kadar her çeşit kuş adamızı her yıl ziyaret eder.

— Çaylaklar yırtıcı olur değil mi?

— Evet, hem de çok hızlı giderler. Kavgacı kuşlardır.

Yolda yeni gelmiş kırlangıçlara rastladılar. Hepsi de karınlarını doyurmakla meşguldü. Biraz daha yürüyünce Jo havada dönen bir kuşu göstererek:

— Bak, dedi, çaylak bu mu?

— Evet, görüyor musun ne yırtıcı bir hali var.

Yürüye yürüye sahile varmışlardı. Fakat deniz hizasında değil, sarp kayaların üstündeydiler. O sırada diğerlerinden ayrı bir küçük kuş gözlerine ilişti. Yumurtadan yeni çıkmış bir civcivden daha da küçüktü.

Hayvanın halinden son derece yorgun düşmüş olduğu anlaşılıyordu. Tam da bulundukları yere doğru geliyordu. Karaya yaklaşınca adeta düşercesine kayalıklara kondu.

Fakat onlarla beraber çaylak da küçük kuşu görmüştü. Bu onun için iyi bir avdı. İri kanatlarını açarak pike yapan bir uçak gibi küçük kuşa doğru inmeye başladı, Jo öne atılarak heyecanla:

— Eyvah, diye bağırdı. Yoksa onu öldürecek mi?

Çaylak şimşek gibi yaklaşıyordu. Küçük kuş da tehlikeyi anlamıştı. Kayalıkların arasında kendisine sığınacak bir yer arıyordu.

Jo'nun artık sabrı kalmamıştı. Bütün hızıyla o tarafa doğru koşmaya başladı. Bir taraftan elini sallayarak çaylağı korkutmaya çalışıyordu. Jo'nun koştuğu taraf uçurum olduğundan arkadaşı çok korkmuştu. O da bir yandan koşuyor, bir yandan da:

— Jo, vazgeç, gel diye bağırıyordu.

Fakat Jo'nun kimseyi dinleyecek hali yoktu. Çaylaktan önce kuşun yanına vardı ve yırtıcı kuşu ürküteönledi. Sonra korkudan titrek berikini öldürmesini reyen hayvanı eline aldı.

Arkadaşı:

— Ama Jo, ödümü kopardın, diyordu. Tepesi üstü uçurumdan yuvarlanacaksın sandım. Acaba küçük kuş yaralı mı?

Hayvanı muayene ettiler. Arkadaşı Jo'ya:

— Yarası yok dedi, fakat fena halde yorulmuş. Gel amcana götürelim.

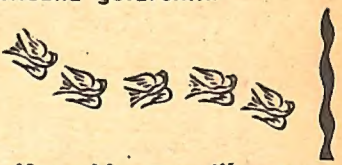

Kuşu bir mendile sarıp geri döndüler, Jo'nun amcası epeyce meraklanmıştı. Onun bir kuş getirdiğini görünce hem şaşırdı, hem de sevindi. İlk bakışta hayvanın cinsini de anlıyamamıştı. Hemen adamlarıyla birlikte lâboratuvarına girdi. Orada doldurulmuş kuşları, cilt cilt kitapları incelediler. Çalışmaları bitip de lâboratuvardan çıkınca Stephen Amca:

— Çok iyi bir iş yapmışsın Jo, dedi. Bu çok ender rastlanan bir çeşit bülbül. Sibiryadan geldiğini tahmin ediyorum. Listemiz yeni bir kuş kazandı.

Küçük bülbül kısa zamanda kendine geldi, onun da bacağına halkayı takıp salıverdiler.

Jo, bir hayat kurtarmış, hem de faydalı bir hizmet görmüştü. Artık bu adayı gitgide sevmeye başladığını hissediyordu.

ZEYNEP
ZEYNEP, BEN BEBEK ARABAMI SÜRERKEN ACAR HEP BANA TAKILIYOR.
BANA BİR ŞEY YAPAMAZ O!
AZ SONRA...
OH! OH! ŞU YAVRUCUĞU GÖREBİLİR MİYİM ?
KİÇİ-KUÇU. KÜÇÜK UCUBE!
PAT!
AMAN! CANLIYMIŞ.
TAŞ BEBEK CANLIYMIŞ
Hii Hii! ARTIK BİZE BİR DAHA TAKILMAZ.
OH OH. ÇOK İYİ BİR FİKİRDİ BU. ONA DERS OLDU.

TOTOS. KARDAN ADAM

TASARRUF KÜÇÜK YAŞTABAŞLAR
VADELİ HER 50 LİRAYA VADESİZ
HER 100 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI
TÜRK TİCARET BANKASI
KÜLTÜR YAYIN 15